

Michal Axel Piotrowski, Julia Frisberg, Joakim Enoksen, David Arnesen, Josef Törner, Kristian Kaspersen, Emelie Florén, Julia Jonsson Bild: José Figueroa

Färgrann och frigörande tripp

2013-10-04 | Julia Eriksson

KULTUR Dramalabets normkritiska bögmusikal *Dö klubböden* bryter inte bara mot köns- och samhällsnormer, utan mot även mot musikalgenrens egna normer, skriver Julia Eriksson som inte sett något liknande sedan *Brokeback mountain* och vill att festen ska fortsätta.

I onsdags hade musikalerna *Dö klubböden* urpremiär på Dramalabbet på Södermalm i Stockholm. *Dö klubböden* presenteras som en normkritisk bögmusikal och baseras på den sanna historien om **Michael Alig**, klubbkung i New York som under 80-talet blev känd för sitt stall av klubbkids. Men som i dag mer förknippas med det brutala mordet på **Angel Melendez** efter år av missbruk och skulder.

Dö klubböden tar snabbt med publiken till nattklubbarna, det rosa sminket, fjädrarna och till de pudriga näsorna, till platåskorna, perukerna och till LSD-tripparna. Och trots dekadensen och den extrema fokuseringen på knark (stor del av föreställningen går ut på att blåsa knark ur påsar, leta efter knark i påsar och bråka om knark i påsar) så tycker jag mig verkligen lära känna Michael Alig och hans vänner. Jag ställer mig frågan varför och inser ganska fort att det måste handla om det mänskliga som förmedlas. Klubbkiden är både desperata och ärliga. Djupa och ytliga. De söker kärlek, svar och spegling. På samma gång passar de inte in, och de vill inte passa in för de vill åt något annat. De drivs av en längtan efter något mer.

Döden runt hörnet

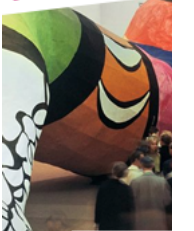
En bit in i första akten träffar Michael Alig sin kärlek Kioki, och publiken får följa med i flörtandet, osäkerheten, sexualiteten och hänglet. Jag tänker att jag inte sett något liknande sen *Brokeback mountain*. Under föreställningens gång förstår jag att *Dö klubböden* inte bara bryter mot köns- och samhällsnormer utan även mot de normer som finns kring musikalerna i sig.

Med ny musik av elektropopduon Lissi Dancefloor Disaster tillåts skådespelarna sjunga hellre än bra. Sura toner blandas med tveksamma fraseringar, men det är ändå inte störande. Tvärtom befriande och rörande charmigt. Särskilt rörande blir det då Michael Alig i andra akten står ensam på scen och darrande sjunger om sin längtan till Kioki. Sedan slungas publiken in i festandet och förfallet igen och vi påminns hela tiden

PRENUM
för endast 1 k

Läs r

Feministis
på Moderr

med fem

specialvisning

monstret och

Niki de Saint

Tala Madani:

Läs r

ANNONS
FEMINIS
PERSPE

Du når mella
30 000–40 0
besökare var
med intresse
feminism, ge
samhällsfrå

Läs

om att slutet – katastrofen – är nära. Jag associerar osökt till **Jonas Gardells** "Torika aldrig tårar", där livet är till för att levas, men döden lurar runt hörnet.

När musikalen är slut och scenen släckts ned går det ut ett meddelande i högtalarna om att festen fortsätter på Mosebacke och att vi alla är välkomna att premiärskåla med ensemblen. Av bara farten känner jag att jag måste få vara med och se vad som händer. Jag vill slungas in igen, se fortsättningen. Men jag påminner mig om att det är över nu och att jag tagits med på en tre timmar härlig, färggrann och frigörande tripp, och att det nog är dags att gå hem.

Kommentarer

Den här artikeln saknar kommentarer. Bli först med att lämna en!